

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ**

Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Београду од 28. јуна 2021. године одређени смо за чланове Комисије за преглед и оцену докторске дисертације кандидата Александра Ђорђевића, под насловом: „**Однос Уставног суда и редовних судова у Републици Србији у области заштите права на слободу и безбедност**“ у саставу: др Зоран Томић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Милан Шкулић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, др Драгана Коларић, редовна професорка Криминалистичко-полицијског универзитета и др Маја Настић, ванредна професорка Правног факултета Универзитета у Нишу. Након што је прегледала докторску дисертацију, Комисија има част и задовољство да Наставно-научном већу Правног факултета Универзитета у Београду поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ О ЗАВРШЕНОЈ ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

I Основни подаци о кандидату и дисертацији

1. Основни подаци о кандидату

Александар Ђорђевић је рођен 20. марта 1970. године у Београду. Основну школу је завршио у Београду, а након тога, због усмереног образовања, Дванаесту београдску гимназију, ЕТГ и СШУП. Правни факултет Универзитета у Београду је уписао школске 1989/90. године, на којем је и студирао до 1996. године (95% испита положио је на Правном факултету Универзитета у Београду), а потом је услед личних и професионалних разлога студије 1996. године завршио на Правном факултету Универзитета у Крагујевцу.

До 2001. године радио је у Министарству унутрашњих послова Републике Србије. Од 2001. године уписан је као адвокат у Адвокатској комори Београда, којим занимањем се бави и данас.

Као млад адвокат, на почетку каријере активно је сарађивао са адвокатском канцеларијом адвоката Владана Ј. Вукчевића. У периоду од 2004. године па надаље, канцеларија је била задужена и за заступање клијената пред Међународним судом за

ратне злочине са подручја бивше Југославије, тзв. Хашким трибуналом. Кандидат је учествовао у великом броју предмета пред Вишим судом у Београду – Посебно одељење, тзв. Специјални суд. Велики број ових поступака коначан епилог је добио пред Уставним судом Републике Србије.

Школске 2015/16. године уписао је мастер академске студије, студијски програм: Право, Јавноправни модул, Уставноправни подмодул, на Правном факултету Универзитета у Београду, које је завршио 13. октобра 2016. године одбраном мастер рада на тему: „Одредбе Законика о кривичном поступку у светлости Устава Србије“, чиме је стекао академски назив *мастер правник*. На истом факултету је школске 2016/2017. године уписао докторске академске студије, студијски програм: Право, Уставноправна ужа научна област. Током докторских студија положио је испит из предмета Методи научноистраживачког рада и вештине, са оценом 10; одбранио приступни рад; положио први део усменог докторског испита из предмета: 1) Уставно право, са оценом 9; Политички систем, са оценом 9; и Људска права, са оценом 9; положио други део усменог докторског испита из предмета: Парламентарно право, са оценом 10 и Право локалне самоуправе, са оценом 9; одбранио семинарски рад, објавио научни чланак и одбранио пројекат докторске дисертације.

Последњих година је био активан као предавач на Адвокатској академији Адвокатске коморе Србије која *pro bono* припрема адвокатске приправнике за полагање правосудног испита. Ова предавања се обављају широм Србије по регионалним коморама.

Говори енглески и руски језик, а служи се немачким језиком.

Кандидат је објавио следеће научне радове:

- 1) „У ишчекивању уставних промена – између *de iure* и *de facto* независности судства“, *Српска политичка мисао*, 2/2020, стр. 361-379;
- 2) „Мултикултурализам савременог друштва и национални идентитет“ (коауторка: Сања Стошић), *Српска политичка мисао*, 3/2018, стр. 175-194;
- 3) „Начин избора председника Републике Србије – Актуелна питања у вези нових предлога за промену Устава“, *Српска политичка мисао*, 2/2017, стр. 225-241.
- 4) „Специфичности мерцера и аквизиција у банкарском сектору Европске уније“ (коауторке: Јована Марковић и Душица Карић), *Socioeconomica – The Scientific Journal for Theory and Practice of Socioeconomic Development* Vol. 1, N° 2/2012, стр. 336 – 347.

- 5) „Фондови ЕУ намењени пружању подршке очувања животне средине“ (коаутори: Ј. Марковић, Д. Карић), *Ecologica*, 60/2010, стр. 535-539.

2. Основни подаци о дисертацији

Веће научних области правно-економских наука Универзитета у Београду на седници од 14. фебруара 2019. године дало је сагласност на предлог теме докторске дисертације кандидата Александра Ђорђевићу под насловом: „**Однос Уставног суда и редовних судова у Републици Србији у области заштите права на слободу и безбедност**“. Наставно-научно веће Правног факултета Универзитета у Београду на седници одржаној 25. марта 2019. године за ментора је одредило др Владана Петрова, редовног професора Правног факултета Универзитета у Београду.

Докторска дисертација кандидата Александра Ђорђевића написана је на 217 страна (фонт *Times New Roman* 12, проред 1), са 454 фусноте и у потпуности је усклађена са захтевима Универзитета у Београду у погледу форме и садржаја. Дисертација садржи још и насловну страну на српском и енглеском језику, страну са информацијама о ментору и члановима Комисије, резиме на српском и енглеском језику и кључне речи, девет страна садржаја, попис литературе на 17 страна, биографију кандидата и обрасце изјаве о ауторству, изјаве о истоветности штампане и електронске верзије докторске дисертације и изјаве о коришћењу. Дисертација је израђена на основу проучавања грађе која обухвата 206 библиографских јединица (уџбеници, монографије и научни и стручни чланци). Такође, приложен је списак релевантних домаћих и међународних прописа, као и листа пресуда Европског суда за људска права на које се кандидат у тексту дисертације позива или их анализира. Напошетку је дат списак одлука Уставног суда Србије и коришћених извора доступних на интернету.

Текст дисертације је подељен у пет глава.

Након *увода*, у *првој* глави, која има три целине, разматра се положај и улога уставног судства у савременим уставним системима. У *другој* глави, која обухвата четири одељка, дата је анализа судске власти у систему поделе власти. О узроцима напетости или чак отвореног сукоба у односима уставног суда и редовних судова, разматра се у *трећој* глави дисертације, кроз њена четири дела. У *четвртој* глави, кроз њених девет засебних целина, пажња је усредсређена на само једно специфично уставно право – право на слободу и безбедност, кроз призму чијег остваривања и

заштите се посматра однос Уставног суда Републике Србије и редовних судова. У последњем, *петом* делу сумирани су закључци у односу на постављене хипотезе истраживања.

Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“ је, у складу с Правилником о поступку провере оригиналности докторских дисертација које се бране на Универзитету у Београду (у даљем тексту: Правилник), проверила оригиналност докторске дисертације коришћењем софтвера *iThenticate*. Утврђено је да индекс сличности износи 27 посто. Све утврђене појединачне сличности с другим објављеним текстовима, у највећем броју случајева су мање од 1 посто, у два случаја износе 2 посто и у шест случајева 1 посто. Овај степен подударности последица је цитирања, библиографских података, упућивања на правне прописе, коришћења општих места и података и библиографских података о коришћеној литератури, што је у складу са чланом 9. Правилника. На основу свега изнетог, а у складу са чланом 8. став 2. Правилника, ментор проф. др Владан Петров је утврдио да извештај указује на оригиналност докторске дисертације.

II Предмет и циљ дисертације

Предмет докторске дисертације у најширем смислу је однос уставног суда и редовних судова. Реч је о теми која се појављује са настанком и развојем уставног судства, а нарочито са поимањем уставног судства као посебне, четврте гране власти у теорији и упоредном уставном праву. *Циљ* предметног докторског истраживања је био да се монографски обради однос уставног суда и редовних судова из угла основне заједничке функције ових органа – заштите уставности и људских права и слобода, са намером доказивања да се однос између уставног суда и редовних судова, премда се јављају извесна непоклапања, па и конфликти, може и мора поставити као однос сарадње и комплементарног деловања у правцу остварења истог циља.

Уставно судство је новијег датума, било да се везује за настанак судске контроле уставности (САД, 1803), било за оснивање институције уставног суда (Аустрија, 1920). Када је и у теорији, а нарочито у пракси, односно упоредном праву, решено питање легитимизације уставносудске функције – да ли треба да постоји и, ако треба, у чему се налази њено оправдање – готово општим прихватањем уставног судства у Европи и шире, на дневни ред је дошло и питање односа између уставних судова и редовних судова. Иако се може из садашње перспективе учинити да је питање природе уставносудске функције чисто догматско, оно несумњиво има своју изразиту

практичну димензију. Она је дошла још више до изражаја кад су почеле да се проширују и функције уставних судова, дакле, када су изашле из оквира оног што је традиционално уставносудска функција – контрола уставности и (или) законитости.

Са интернационализацијом људских права и уставног права уопште у другој половини XX века, постаје јасно да заштита устава има бројне аспекте, али да је један нарочито важан. Реч је о заштити људских права као универзалној и основној уставној вредности. Та заштита, с увођењем посебног правног средства – уставне жалбе или уставне тужбе, добија своју конкретнију форму, за разлику од оне која се остварује у апстрактном спору нормативне контроле. За разлику од ове друге, где је предмет спора, по правилу, закон или други општи правни акт, а мерило контроле устав у целини и у сваком његовом делу (одредби), конкретна контрола уставности по уставној жалби за предмет има, по правилу, појединачни (изузетно општи) правни акт или радњу државног органа, а мерило контроле је, како то Немци кажу, „специфично уставно право“, односно конкретно, уставом зајемчено људско право или слобода. Супсидијарни карактер уставне жалбе, који ову чини правним средством у „крајњем случају“, тек пошто су исцрпљена сва друга правна средства или није ни предвиђен други правни пут, потом „отвореност“ уставне жалбе, коју, по правилу, изјављују лица чије је људско право угрожено или повређено, као и чињеница да уставом зајемчена права штите, а могу и да крше, редовни судови, створила је представу о томе да је уставни суд данас не само чувар устава као таквог, него и ексклузивни чувар људских права. Та његова „ексклузивност“ је, ипак, само привид и она ствара неприкладну слику о уставном суду као „четвртој инстанци“, као органу надлежном за ревизију судских одлука.

У пракси европских држава (Немачка, Италија, Пољска) се показало да такозвани конфликт или чак сукоб између уставног суда и редовних судова настаје и услед других узрока, али је ипак понајвише присутан, а потенцијално и највише опасан по функционисање уставног система управо у области заштите људских права. Пракса је, такође, показала да су ти конфликти често условљени и актуелним друштвено-политичким приликама, да су некад јачи, а некад слабији, да их некад готово уопште и нема, као и да има предимензионираног поимања ових конфликта, али, исто тако и да однос између уставног суда и редовних судова није до краја могуће нормативно, а поготово уставноправно, уредити и да потпуно и прецизно „разграничење“ надлежности не само да није могуће, него би могло да производи и штетне ефекте.

У практичном смислу, циљ докторске дисертације је био да се обради ова тема тако да утихну или се бар умање гласови, било да долазе од судства било од уставног суда, било с неке треће стране (медији, политика, итд.), који афирмишу и јачају становиште о сукобу Уставног суда Републике Србије и редовних судова. У зависности

од тога с којих позиција се полази, или се говори о „неукости“ и некомпетентности наших судова и судија или о „потчињавању“ судске власти од стране Уставног суда Републике Србије и његовом фактичком позиционирању, противно Уставу или уз прећутну сагласност Устава, на место највишег суда у земљи. Осим тога, намера научног и стручног обрађивања ове теме која повезује институционалне аспекте уставног права – однос уставног суда и редовних судова – са вредносним аспектима, као што је заштита уставом зајемчених права и слобода, била је да се пружи, у мери у којој то наука и струка у Србији уопште могу, релевантан допринос изградњи институција модерне правне државе и свести о неопходности развоја (уставно)правне културе, а не идеологије људских права. Најзад, својеврсна хармонизација односа између уставног суда и редовних судова иде на руку и хармонизацији односа са Европским судом за људска права, и уопште хармонизацији српског права у процесу европских интеграција не само са правом Европске уније, већ превасходно са европским вредностима и стандардима који су заједничка баштина савременог европског конституционализма.

III Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Кандидат је, пројектујући истраживање, поставио следеће хипотезе:

- 1) *Однос Уставног суда и редовних судова, а нарочито Врховног касационог суда, није однос који почива на хијерархији. У том односу, није Уставни суд изнад Врховног касационог суда, нити је обрнуто. Тај однос није заснован ни на инстанционом начелу, јер није на Уставном суду да буде „трећа“ или „четврта“ инстанца, нити да исправља незаконитости у одлучивању редовних судова. Уставни суд само допуњује или, боље речено, надограђује и чини комплетном заштиту људских права која су основна уставна вредност. Уставни суд треба да има другачији „визир“, јер, уосталом, и није „класичан“ суд него посебан, независан и самосталан државни орган који непосредно примењује Устав. Стога однос Уставног суда и редовних судова, уопште и код нас треба да буде однос сарадње и комплементарности у остваривању истог задатка – институционалне заштите људских права на националном нивоу.*
- 2) *Право на слободу и безбедност неспорно спада у категорију фундаменталних или основних права и у најтешњој је вези са апсолутно*

заштићеним правима која се тичу гаранција лишења слободе и гаранција у вези с притвором, али и фундаменталних личних права као што су: право на живот, права на психички и физички интегритет, итд. Управо стога, у области заштите овог права комплементарно деловање Уставног суда и редовних судова треба да дође до пуног изражаја и оно би се могло остваривати, по правилу, утврђујућим одлукама Уставног суда, а изузетно и касаторним одлукама, али је изузетно важно обезбедити механизме ефикаснијег уставносудског поступања како уставносудска заштита не би дошла превише касно, па самим тим изгубила добар део свог смисла.

У последњем делу дисертације сумирани су *закључци* у односу на постављене хипотезе истраживања:

1) судови се међусобно не смеју сматрати ривалима или противницима те је решење у међусобној сарадњи, јер сваки другачији облик деловања доводи до ширења расцепа и стога нефункционалног деловања по питању заштите људских права и генералног функционисања судства;

2) у области заштите права на слободу и безбедност нема конфликта између редовних судова и Уставног суда, јер у својим одлукама Уставни суд констатује само повреду права која редовним судовима служи као коректив и опомена у даљим поступањима.

Кад је реч о научноистраживачким методима који су коришћени при изради докторске дисертације, у складу са превасходним циљем да однос између уставног суда и редовних судова буде разматран *in concreto* у двоструком погледу, у погледу места (Србија) и заштитног предмета (право на слободу и безбедност), примењена су два основна метода. Први је *правни* метод, којег чине *егзегетички* и *нормативни* метод. Егзегеза је послужила да се опишу и анализирају важећа превасходно уставноправна решења у Републици Србији. Помоћу *нормативног* метода дати су предлози бољих нормативних решења за регулативу односа између Уставног суда Републике Србије и редовних судова, као и оних која се односе на саму дефиницију права на слободу и безбедност, коме Устав посвећује, чини се, претерано детаљну пажњу, али га не дефинише на начин довољно конзистентан да би се могло говорити о делотворној заштити овог права у случајевима лишења слободе и притвора.

Узимајући у обзир чињеницу да кандидат долази из праксе, коришћен је и *позитивистички* метод. У средишту пажње је, притом, било уставносудско

одлучивање о уставним жалбама, нарочито оним које се односе на потенцијалну повреду права на слободу и безбедност, уз примарну усмереност како на праксу судова у овој области, тако и на праксу Европског суда за људска права.

Упоредноправни метод је заступљен у анализи односа између уставног суда и редовних судова, како у државама такозваних стабилних уставних демократија (на пример Немачка), као и оним које су припадале реалсоцијалистичком блоку, али су у процесу трансформисања као либерално-демократској и демократско-социјалној уставности одмакле у односу на Србију (Пољска, Мађарска).

Историјско-правни метод као допунски метод употребљен је у сврху објашњавања генезе уставног и правног положаја судства и уставног судства у Републици Србији, потом односа између ових органа, али и ради образложења зашто се посебно анализира право на слободу и безбедност, које своје прве нормативне дефиниције добија још пре много векова у Великој повељи слобода, Петицији о правима и Закону о правима.

Најзад, *социолошко-правни* метод коришћен је због указивања на значај правне културе једне државе у обликовању свих односа између највиших државних органа, па и редовних судова и уставних судова.

За прикупљање релевантне литературе послужили су библиотечки фондови Правног факултета Универзитета у Београду, Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“ и Народне библиотеке Србије, као и електронски сервиси *KOBSON, Google Scholar, Research Gate, Social Science Research Network, Hein Online*. Осим тога, омогућен је приступ релевантним одлукама Уставног суда Републике Србије, коришћене су информације доступне на сајту Венецијанске комисије – њена мишљења, извештаји и сајтови на које ова комисија упућује, а посебно се односе на уставно судство и људска права.

IV Кратак опис садржаја дисертације

Након уводних разматрања, у *првој* глави се разматра положај и улога уставног судства у савременим уставним системима, при чему није циљ само одредити природу уставног судства као таквог, већ и дати оцену његове улоге у остваривању принципа владавине права. Приказани су најутицајнији примери уобличавања судске контроле уставности и из оних уставних система где судска функција редовних судова имплицитно подразумева право и обавезу суда да каже шта је у складу са уставом једне

земље (Сједињене Америчке Државе), као и из уставних система где се редовном судству децидирано уставима додељује улога контролора уставности (Швајцарска Конфедерација). У другом делу се анализира уставни суд као државни орган *sui generis*, којем је поверена улога контролора уставности закона и других нормативних аката и решавање специјалних „уставних задатака“, а са ослоном на теорију Ханса Келзена. Анализиран је најстарији уставни суд на свету (аустријски), најчувенији (немачки), али и два врло респектабилна уставна суда (италијански и белгијски). Такође, дат је осврт и на уставне судове бивших социјалистичких земаља. Трећи део прве главе је посвећен Уставном суду Републике Србије. Најпре је приказана генеза ове институције у домаћем уставном систему, почев од 1963. и Устава СФРЈ, којим је уведено уставно судство у Другој Југославији преко Устава Србије из 1990. па до актуелног Устава Србије из 2006. године. Анализира се потом положај Уставног суда, његове функције, надлежности, састав, поступци и дејство одлука.

У другој глави дата је анализа судске власти у систему поделе власти, уз посебан осврт на уставна начела о судовима, институционализовање независности судства и независност судства из перспективе заштите људских права и слобода (први део друге главе). У другом делу се приступа анализи начина избора судија, као начина којим се јемчи сталност судијске функције, односно да ли се у једном уставном систему врши реизбор судија. Дат је приказ избора судија у Уједињеном Краљевству, Савезној Републици Немачкој, Француској и у бившим социјалистичким земљама Европе. Трећи део друге главе разматра теоријске расправе о улози редовног судства приликом заштите људских права, те уставности и законитости, при чему се закључује да већина аутора у теорији уопште не доводи у питање улогу редовних судова у заштити права, али их изричито своди на уставна права, тј. она која имају основ у уставу, а не у другим општим актима. Четврти део посвећен је анализи положаја и улоге судске власти у уставном систему Републике Србије, уз осврт на судску власт у уставној историји Србије, закључно са Уставом из 2006. године.

О узроцима напетости или чак отвореног сукоба у односима уставног суда и редовних судова, разматра се у *трећој* глави дисертације. У првом делу, као узроци (одсуства) сукоба између уставног суда и редовних судова анализирају се стабилност политичког система, уставна култура, као и уставна жалба. Такође, указује се на потребу утврђивања боље поделе надлежности између уставног суда и редовних судова. Други део четврте главе посвећен је приказу односа уставног суда и редовних судова у упоредном праву па се редом анализира овај однос у СР Немачкој, Шпанији,

неким бившим државама реалсоцијализма и бившим југословенским републикама. Потом, трећи део даје увид у однос Уставног суда Републике Србије и редовних судова у Републици Србији, док четврти део пружа закључак да је неопходна комплементарна активност уставног суда и редовних судова у циљу доношења још квалитетнијих прописа који ће уважавати уставом зајемчена људска права и слободе.

У *четвртој* глави пажња је посвећена само једном специфичном уставном праву – праву на слободу и безбедност, кроз призму чијег остваривања и заштите се посматра однос Уставног суда Републике Србије и редовних судова. Најпре је образложено зашто је право на слободу и безбедност основно или фундаментално људско право па се потом указује на сложеност садржине овог људског (личног) права. Такође, указује се на домаће и међународноправне прописе којима је право на слободу и безбедност заштићено, као и осврт на релевантну судску праксу Европског суда за људска права. Посебан осврт је учињен на законитост лишења слободе, као и законитост одређивања и продужавања притвора, потом трајање притвора, где се у пракси уочавају највећи проблеми, односно највише повређују или угрожавају појединачним радњама и актима права лица лишених слободе. Након анализе резултата истраживања Београдског центра за људска права, а потом и праксе Уставног суда Републике Србије у области заштите права на слободу и безбедност, указано је на значај комплементарног деловања уставног суда и редовних судова управо у области заштите права на слободу и безбедност.

У *петом* делу дисертације наведени су *закључци* у односу на постављене хипотезе истраживања.

V Остварени резултати и научни допринос дисертације

Као што су, према француским класичним ауторима уставног права, политичке институције чиниле „срце“ уставног права у XIX и првој половини XX века, тако је уставно судство добило то исто обележје у другој половини XX века. Значај уставног судства као једне од главних гаранција владавине права у модерној уставној држави, нико више и не доводи у питање. Ипак, једно од питања у вези са којим се, како у теорији тако и уставносудској јудикатури, још увек „леме копља“ јесте питање односа између уставног суда и редовних судова. На то питање још нико није дао коначан или макар привидно општеприхватљив одговор, јер је реч о једном изузетно динамичном и сложеном односу, нарочито у области заштите основних људских права и слобода која

се институционално остварује и пред редовним судовима и пред уставним судом. Тим, крајње деликатним, теоријски и практично, питањем одважио је да се бави и кандидат Александар Ђорђевић. Први релевантан научни допринос ове дисертације огледа се у његовом покушају да однос између уставног суда и редовних судова не анализира са становишта „хијерархије“ између ових органа (питање: ко је највиши орган – врховни суд или уставни суд) или са становишта „поделе надлежности“ између њих (докле је надлежан редовни суд, а где почиње надлежност уставног суда), већ да га посматра кроз призму неопходне комплементарне заштите (људска права штите и редовни судови и уставни суд, само из различитих углова), чиме се обезбеђује да заштита људских права као основне уставне вредности буде свеобухватна и комплетна. Он је, у том смислу, извео научно прихватљиве закључке, који, без сумње, подстичу научну полемику, што је изузетно важно за даљи развој уставног права и сродних правних дисциплина.

Други релевантан научни допринос ове дисертације налази се у доста свеобухватном – филозофскоправном, међународноправном и уставноправном сагледавању, појма и природе једног од фундаменталних људских права – права на слободу и безбедност. Кандидат је, ослањајући се, претежно, на референтну праксу Уставног суда Србије у заштити овог права, објаснио како види однос између Уставног суда и редовних судова у овој области. Он је предложио и одређена *de lege ferenda* решења која би требало да допринесу квалитетнијој и ефикаснијој уставносудској заштити права на слободу и безбедност. Отуда је кандидат, без сумње, дао одређене подстицаје за полемику у уставноправној науци и сродним научним дисциплинама, али и за разматрање потенцијалних законских побољшања у овој области. Његовим закључцима, које карактерише извесна оригиналност довољно искусног правника из праксе, недостаје донекле више упоредноправне анализе, како би они стајали унеколико чвршће и сигурније. И поред тога, ови закључци се свакако могу сматрати научно фундираним и, као што је већ истакнуто, врло подстицајним за даљу научну полемику, потенцијалне интервенције у релевантном законодавству, као и за даљи развој уставносудске праксе у области заштите права на слободу и безбедност.

Треба указати и на то да је докторска дисертација Александра Ђорђевића квалитетно структурирана, тако да представља прегледно и систематично обрађено штиво. У неким деловима, нарочито оним који се тичу природе уставносудске и судске власти, као и односа између њих, стилски, ова дисертација гравитира ка класичним радовима у нашој уставноправној науци. Најзад, кандидат врло поштено користи

референтну литературу и изворе, и уопште релевантну научну апаратуру, и често умешно користи „економију“ речи не потпадајући под утицај савремене „графоманије“ присутне у неки новијим дисертацијама. Тиме се заокружује позитиван утисак о научној вредности ове докторске дисертације.

VI Закључак

Имајући у виду све напред наведено, као и ваљаност и оригиналност закључака до којих је кандидат дошао, Комисија констатује да је докторска дисертација Александра Ђорђевића **„Однос Уставног суда и редовних судова у Републици Србији у области заштите права на слободу и безбедност“** самосталан и оригинални научни рад, да је израђена у свему према раније одобреном пројекту, те да представља допринос науци уставног права. Комисија сматра да ова дисертација испуњава услове да буде јавно брањена, па је слободна да Наставно-научном већу Правног факултета Универзитета у Београду предложи да донесе одлуку о образовању комисије за њену одбрану.

У Београду, 18. априла 2022. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Др Зоран Томић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

Др Милан Шкулић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

Др Драгана Коларић, редовна професорка
Криминалистичко-полицијског универзитета

Др Маја Настић, ванредна професорка
Правног факултета Универзитета у Нишу